

ΧΑΡ. Καὶ μὴν ἄγξω σε, νῆ τὸν Πλούτωνα, ὃ μισρὲς, ἢ μὴ ἀποδῶς. — MEN. Κἀγὼ τῷ ξύλῳ σου⁵ πατάξας διαλύσω τὸ κρανίον. — ΧΑΡ. Μάτην οὖν ἔση πεπλευκῶς⁶ τοσοῦτον πλοῦν; — MEN. Ὁ Ἑρμῆς ὑπὲρ ἐμοῦ σοι ἀποδῶτω, ὅς με παρέδωκέ σοι. — EPM. Νῆ Δία, ὀναίμην⁷, εἰ μέλλω γε καὶ ὑπερεκτίνειν⁸ τῶν νεκρῶν. — ΧΑΡ. Οὐκ ἀποσήσομαι⁹ σου. — MEN. Τοῦτου γε ἕνεκα νεωλκήσας¹⁰ τὸ πορθμεῖον, παράμενε· πλὴν ἀλλ' ὅ, γε μὴ ἔχω πῶς ἂν λάβοις; — ΧΑΡ. Σὺ δὲ οὐκ ἤδεις¹¹ ὥς κομίζεις δέον; — MEN. Ἦδειν μὲν, οὐκ εἶχον δέ· τί οὖν; ἔχρῃν διὰ τοῦτο μὴ ἀποθανεῖν; — ΧΑΡ. Μόνος οὖν αὐχῆσεις προῖκα πεπλευκέναι; — MEN. Οὐ προῖκα, ὃ βέλτιστε· καὶ γὰρ ἦντλησα, καὶ τῆς κώπης ἐπελαβόμην, καὶ οὐκ ἔκλειον μόνος τῶν ἄλλων ἐπιβατῶν. — ΧΑΡ. Οὐδὲν ταῦτα¹² πρὸς τὰ πορθμεῖα· τὸν ὀβολὸν ἀποδοῦναί σε δεῖ· οὐ γὰρ θέμις ἄλλως γενέσθαι. — MEN. Οὐκοῦν ἀπάγαγέ με αὐθις ἐς τὸν βίον. — ΧΑΡ. Χαρίεν¹³ λέγεις, ἵνα καὶ πληγὰς ἐπὶ τούτῳ παρὰ τοῦ Αἰακοῦ¹⁴ προσλάβω. — MEN. Μὴ ἐνόχλει οὖν. — ΧΑΡ. Δεῖξον, τί ἐν τῇ πῆρᾳ ἔχεις; — MEN. Θέρμους, εἰ θέλεις, καὶ τῆς ἑκάτης τὸ δεῖπνον¹⁵. — ΧΑΡ. Πόθεν τοῦτον ἡμῖν, ὃ Ἑρμῆ, τὸν κύνα ἡγαγες; οἷα δὲ καὶ ἐλάλει παρὰ τὸν πλοῦν, τῶν ἐπιβατῶν ἀπάντων καταγελῶν, καὶ ἐπισκώπτων, καὶ μόνος ἄδων, οἰμαζόντων ἐκείνων. — EPM. Ἀγνόεις, ὃ Χάρων, ὁποῖον ἄνδρα διεπόρθμευσας; ἐλεύθερον ἀκριβῶς, κούδενός αὐτῷ μέλει· οὐτός ἐστιν ὁ Μένιππος. — ΧΑΡ. Καὶ μὴν ἂν σε λάβω ποτέ¹⁶. — MEN. Ἄν λάβῃς, ὃ βέλτιστε¹⁷· δις δὲ οὐκ ἂν λάβοις.

Δ'. ΧΑΡΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΝΕΚΡΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ.

ΧΑΡ. Ἀκούσατε, ὡς ἔχει ἡμῖν¹ τὰ πράγματα· μικρὸν μὲν ὑμῖν², ὡς ὁράτε, τὸ σκαφίδιον καὶ ὑπόσαθρόν ἐστι, καὶ διαρρεῖ τὰ πολλὰ³, καὶ ἦν τραπῇ ἐπὶ θάτερα οἰγήσεται περιτραπέν· ἡμεῖς δὲ τοσοῦτοι ἅμα ἤκτετε, πολλὰ ἐπιφερόμενοι ἕκαστος· ἦν οὖν μετὰ τούτων ἐμβήτε, δέδισθε⁴ μὴ ὕστερον μετανοήσητε καὶ μάλιστα ὁπόσοι νεῖν οὐκ ἐπίστασθε. — NEK. Πῶς οὖν ποιήσαντες εὐπλοήσομεν; — ΧΑΡ. Ἐγὼ ὑμῖν φράσω γυμνοὺς ἐπιβαίνειν χρῆ, πὰ περιτὰ ταῦτα πάντα ἐπὶ τῆς ἡϊόνος καταλιπόντας· μόλις γὰρ ἂν καὶ οὕτω δέξαιτο ὑμᾶς τὸ πορθμεῖον· σοὶ δὲ, ὃ Ἑρμῆ, μελήσει τὸ ἀπὸ τούτου⁵ μηδὲνα παραδέχεσθαι αὐτῶν, ὅς ἂν μὴ ψιλὸς⁶ ᾦ, καὶ τὰ ἐπιπλα, ὥσπερ ἔφην, ἀποβαλόν⁷. Παρὰ δὲ τὴν ἀποβάθραν ἐστὼς διακρίνωσκε αὐτοὺς, καὶ ἀναλάμβανε, γυμνοὺς ἐπιβαίνειν ἀναγκάζων. — EPM. Εὖ λέγεις

4) Ἀποδίδ. εἰς τὸ κρανίον. 5) Θὰ ἔχῃς πλεύσει. Ἀνάλυσις τοῦ μετ' ὀλ. μέλλ.

7) Οἰνήμι. Γ. 484. Καλὸν θὰ μ' ἔλθῃ, ἐπρόκοψα! τὸ διώρθωσα! κτλ.

8) Ἐκτίνειν ὑπὲρ. 9) Ἀφίσταμαι. 10) Νεωλκῶ, τραβῶ εἰς τὴν ἕρπην.

11) Οἶδα, Γ. 478. 12) Αὐτὰ δὲν ἔχουν σχέμιν, δὲν ἔχουν νά κάμουν.

13) Ἰδοὺ τιμὸν πρᾶγμα. 14) Υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς νύμφης Αἰγίνης, βασιλεὺς τῆς Αἰγίνης, καὶ μετὰ θάνατον κριτὴς καὶ πυλῶρς τοῦ ᾄδου. 15) Ἰδ. Α'. 15. 16) Αἶ! κ' ἂν σὲ πιάσω ποτέ. 17) Καλὲ μου.

1) Εἰς ποῖαν κατάστασιν εἶναι παρ' ἡμῖν. Ἰδ. Ἐχω. Α. Σ. 2) Διὰ σᾶς. 3) Πέρνει νερὸν εἰς πολλὰ μέρη. 4) Παρακ. ἀντὶ ἐνεστ. τοῦ ἄρχ. δεῖδω. 5) Τὸ ἀπὸ τούτου ἀπὸ τώρα.

6) Γυμνός. 7) Ἡ ἀποβαλὼν = ἔχῃ ἀποβεβλημένα.